

Trong hàng nghìn năm nhân vô tình bị Việt Cộng chôn sống trong dục vọng tàn công tại Huế có hai giáo sư trẻ tuổi Quác Hác Huế, đó là hai ông Châu Khác Túy và Lê Đình Sĩ. Hai tháng sau khi Việt Cộng rút ra khỏi Huế, tại Lăng Xá Cán, thuộc quận Phú Tháng quê ta tìm ra một hám chôn tập thể và khi đào lên, hai hài cốt đánh số 198 và 203 được nhận là của hai người thầy giáo này. Thi hài đã bị ráa nát của hai hai năm nhân bị trối thúc ké ra sau lưng bằng dây dán thái cũng như háu hết các năm nhân bị chôn sống hay bị xử tử tàn đác trên đường rút lui của các lực lượng Cộng Sản.

Sau Tháng Ba 1975, sau khi Cộng Sản chiếm Huế, chúng bắt đầu thanh lọc các thành phần gọi là tay sai ngáy quân, ngáy quyán, đường ngán nhiên kể cả các gia đình bị Việt Cộng “xá lý” vào dục vọng Tát Máu Thân và gia đình của Giáo Sĩ Châu Khác Túy cũng không qua khỏi giai đoạn oan nghiệt đó. Chá Túy là một cán sự y tế bị cho nghỉ việc, phải đi bán xăng ngoài đường phố để nuôi con. Con trai anh Châu Khác Túy là một học sinh giỏi nhưng không được vào đại học vì lý do cha của cha, trước con đường cùng, uất ức phải uống thuốc để tự tử. Chuyện gia đình của Châu Khác Túy đã gây ra một nguán dá luán bắt tội cho tên chủ đề được tuyên truyền là chủ đề “giái phóng” cho con người ra khỏi áp bức, bắt công, nhất là trong một thành phố như như Huế, Quác Hác là một trường trung học lớn, hầu như gia đình nào cũng có học sinh theo học trường này và đưa biết đến câu chuyện oan khuất của gia đình thầy Châu Khác Túy. Trước chiáu háng có vẻ bắt tội này, đường y và y Ban Nhân Dân thành phố Huế tìm cách “cháa cháy”, giái quyát sự việc này một cách “thông minh, sáng tạo” như là nói quen thuộc của người Cộng Sản, bằng cách phong “liát sĩ” cho nhà giáo Châu Khác Túy, coi như anh là một thành phần của “cách mạng” đã bị Má Ngáy thá tiêu và chôn sống. Như vậy bao nhiêu tiếng ác bấy giờ được đại diện cho chính quyán cũ, và chá Châu Khác Túy được “phác hái danh dự” cho đi làm việc trở lại. Ngày nay chá Túy đã già, “một số” lao động, của nhà sa sút, mỗi ngày nhìn tấm bằng “ghi công” treo trên vách, mà thám nghĩ đau một cháng, một con, càng tháy sự giá trá, điều ngoa của Cộng Sản. Ở Huế, ai cũng biết chuyện giái dái ghê tởm này, trừ những đứa trẻ mới sinh ra và lớn lên bị bắt một che tai dái chá đá xã hội chá nghĩa.

Trong câu chuyện này, chúng ta thấy rõ những gì gọi là gian manh, xảo quyát của một chế độ một tính người, có thể thay đổi từ trắng thành đen, từ không thành có, đây cũng là điều cho thấy sự ra đời của chế độ Cộng Sản, mà không cần đến một sự gì đó nên lý, lý phải, vì “pháng tin bị minh cho của cách”.

Câu chuyện người chết trong những hám chôn tập thể trong dục vọng Tát Máu Thân Huế năm 1968 là những câu chuyện thực, không ai có thể biết bác hay cháng mình khác đi được, thá mà năm ngoái đây Việt Cộng đã ăn mừng chiến thắng, đã tổ chức hội thao, đường lên một chuyện hoang đường là sự nối dáy của quân chúng miền Nam hay nói rõ hơn là ở Huế. Trước đây Hoàng Phá Ngác Táng đã nói đến nguyên nhân và thám sát như là một sự nối dáy của quân chúng đi tới

“bên ác ôn tay sai”, Bùi Tín thì “đồng lòng” hẳn xem đây là những người bom đạn Mỹ sát hại đồng bào để “vùi nhanh” trước khi rút lui, và cũng cho rằng đây không phải là chính sách của Việt Cộng, mà chỉ là những vụ “tùy tiện” của họ. Những lời nói trên đây, theo tôi rất đúng với một câu tục ngữ Huế, để nói đến những lời nói dối của, bất công, gây oan khuất cho người khác là câu “mặt tôi nói là mặt đời (bát) máu”, mà những kẻ ác sẽ phải nhận tất cả những hậu quả với những lời nói của mình.

Lịch sử của vụ thảm sát Mậu Thân là những sự thật như mà những câu chuyện gian, những người lính trên những trang cát dài ở Phú Thọ, đến đây để ra những mạng tóc, những mảnh da lâu bị dập vỡ, những xác người bị thương và những mảnh xương vỡ nhau bị giầy trời, làm sao che giấu ai được. Số đời trả có thể che giấu trong một thời gian ngắn, nhưng không thể làm khuất lấp được sự thật muôn đời và chúng ta thấy rằng số đời trả phải chăng là bên cạnh của con người ở Cộng Sản, phát xuất từ những trang giấy hình như nhân vật Hồ Chí Minh đã hành động. Với sách tay để cao mình dưới tên Trần Dân Tiên và T. Lan không phải là đời trả hay sao? Ngay từ ngày sinh ra của mình đến bất Hà Nội treo cờ đón Đô Đốc Pháp D’argenlieu vào ngày 19 Tháng Năm 1948 không phải là họ bắt buộc chúng hay sao? Cộng Sản đã đứng lên chuyển quan UNESCO công nhận Hồ Chí Minh là danh nhân thế giới, để đánh lừa người dân Việt Nam căm, không phải là đời trả hay sao? Bộ máy tuyên truyền đã viết lên những trang lịch sử “không có thật”, họ nên chuyển Kim Đồng, chuyển Võ Thị Sáu đến như nhét vào những đống rác trên thế, những đống này của bao giờ được xem là những hành động anh hùng, mà còn được để cao là linh động, ông bí, thế thế, được nhiên những thế họ lên để cho Cộng Sản xem đời trả là sự thật tình. Các gia Halberstam và Douglas Pike đều công nhận rằng: ... “Họ luôn luôn che giấu là kẻ đời trả và tàn bạo.”

Có những chuyển hiện nhiên, sự sự trước con mắt của thiên hạ mà chính phủ Cộng Sản, thông qua phát ngôn viên trong các cuộc họp báo của chính phủ đã diễn đạt, tất cả những thành đến một cách “tự nhiên như người ở Hà Nội”. Trong vụ Thái Hà, phóng viên hãng AP bị công an đánh đập, thì đời trả nhà nước nói là không có, ra tòa những giáo dân bị xử được báo chí và đài phát thanh nhà nước nói là họ đã nhận tội và xin khoan hồng. Với các viên chức Việt Cộng ăn hối lộ các công ty Nhật Bản bị báo chí nước này hô hoán lên thì “người của nhà nước ta” nói là của nghe gì. Lửa cháy ở động cơ máy bay thì các giới chức nói là chỉ có khói chứ không phải cháy, như vậy câu tục ngữ Việt Nam nói rằng “không có lửa sao có khói?” là sai bét.

Việt Cộng cũng đã cắt xén sách của bà Tháng Nghậ Sĩ Hillary Clinton trước khi cho in ở Việt Nam, mà đây nhất cũng đã “kiểm duyệt” bài diễn văn nhám chác của Tổng Tháng Hoa Kỳ Barack Obama trong đó nói về việc họ gặp gỡ ở Cộng Sản, và những chế độ tham nhũng, đời trả và vụ trán chián Khe Sanh. Vậy thì Việt Cộng đâu có bao giờ tồn tại sự thật và luôn luôn muốn nói đến đời trả, bất công, che mắt quần chúng, miễn là có lợi cho những câu chuyện và chính phủ Cộng Sản. Theo quan điểm để tranh cách mạng, người ở Cộng Sản “sẵn sàng hy sinh những tiêu chuẩn đạo lý đã được nhìn nhận một cách phổ quát, để có thể nói dối, ăn gian

Số dãi trá đáng nguy hiểm rã

Tác Giả: Huy Pháng

Chúa Nhật, 25 Tháng 1 Năm 2009 09:26

vì lßi ích cách máng” (HCM- Minh Võ 2003), thành ra chúng ta cũng không háng cánhiên khi số dßi trá luôn luôn xßy ra dßi chß đß Cáng Sán, nháng số dßi trá tráng trán, rßt đáng nguyßn rßa.

Này các em, tuy các em đã lßn lên ít nhiáu dßi chß đß Cáng Sán, nháng đßi cá may mán hán hàng triáu thanh thiáu niên đáng trang lßa, đßi cá hác hái cái hay điáu đßp ßxßngßi và còn giß đßi cá truyán tháng nhân nghĩa tßt đßp, tßt cáa ngßi Viát Nam. Xin đáng nhân danh tußi trß, đßi lßt tß do, dùng chiêu bài nghá thußt, bßt chßi cá cái dßi trá, đßo dián cáa con ngßi Cáng Sán, ngßy bißn đß dßi ngßi và tß dßi mình.